

מ"ת 1589/04/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד געברי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מ"ת 1589-04-14 מדינת ישראל נ' געברי(עציר)

בפני	כב' השופט אביטל חן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	מוחמד געברי (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו מכוח סעיף 21 (א) לחוק חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי").

א. עובדות כתב האישום

על פי כתב האישום שהוגש, ביום 3/4/14 סמוך לשעה 11:00 טוענת המבקשת כי המשיב נהג ברכב מסוג יונדאי מ.ר. 77-826-17 בשכונת א-טור בירושלים.

באותן נסיבות, הבחינו שוטרים במשיב, כשהוא אוחז בידו בטלפון נייד ומשוחח בשעת נהיגה.

השוטרים הורו למשיב לעצור בצד, אך הנאשם הגביר מהירות נסיעתו והחל להימלט מהמקום, תוך שהשוטרים דולקים אחריו וכורזים לו לעמוד בצד.

המשיב נהג בפזיזות בכך שהמשיך בהימלטות, תוך שהוא נוסע במהירות ועולה על מדרכה. בשלב מסוים, בשל תנאי הדרך אבד קשר העין בין השוטרים לבין המשיב.

באותן נסיבות נהג המשיב בפסילה ביודעין, כאשר רישיונו נשלל ממנו ביום 24/10/13 למשך שנתיים (במסגרת תיק פ"ל 5070-02-13).

באותן נסיבות שיבש המשיב הליכי חקירה בכך שהגיע לביתו של בעל הרכב שבו נהג, מר דענה מוחמד וביקש להיוודע

ממנו לדעת מה הגרסה שמסר האחרון למשטרה.

כתב האישום מייחס למשיב עבירות של נהיגה בזמן פסילה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה פוזת של רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה, שיבוש מהלכי משפט ושימוש בטלפון בעת שהרכב נע, שלא באמצעות מיקרופון המותקן ברכב.

ב. סלע המחלוקת בין הצדדים

המבקשת טוענת לקיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם הקושרות את המשיב לאישומים המיוחסים לו בכתב האישום.

באשר לעילת המעצר, טוענת המבקשת כי קיימת מסוכנות הנגזרת הן מנסיבות ביצוע העבירה והן מקיומו של עבר פלילי קודם, וכן **הרשעה קודמת מיום 24/10/13** בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה כלל, נהיגה תחת השפעת סמים, והימלטות משוטרים, בגינם נשפט המשיב ל-24 חודשי פסילה, מאסר בפועל לחודש ומאסר מותנה ל-3 חודשים למשך 3 שנים, היה יעבור על הוראות סעיף 10 א ו/או סעיף 67 לפקודת התעבורה.

מנגד, טוען ב"כ המשיב, כי אין ראיה מוצקה הקושרת את המשיב לאירוע, וכי זיהויו של המשיב נסמך על עדותם של השוטרים שנסעו אחרי הרכב בו נהג המשיב על פי הטענה, וזיהו אותו דרך המראה הצדית השמאלית ברכב.

בנוסף, מפנה ב"כ הנאשם לעדות בעליו של הרכב, ממנה עולה כי הרכב לא היה במצב נסיעה וכי לאחר האירוע הנטען מצא עליו סימני פריצה בדמות מכות על דלת הנהג.

עוד מפנה ב"כ המשיב לאישור רפואי ממנו עולה כי בסמוך לאחר האירוע הנטען ביקר המשיב אצל רופא משפחה.

נוכח דלות הראיות סבור ב"כ המשיב כי אין מקום להורות על מעצרו אך למען הזהירות טוען כי היה וייקבע קיומן של ראיות לכאורה, ונוכח גילו הצעיר של המשיב, יש לבחון אפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

ג. חומר החקירה - ראיות לכאורה

מעיון בהודעות העדים השונים, בתזכירים ודוחות הפעולה שבתיק, עולים הנתונים הבאים:

א. בחקירה ראשונה של המשיב במשטרה, ביום 6/4/14 מסר המשיב כי במועד האירוע הנטען, היה הרכב ברשותו, לצורך תיקונו וכי הרכב חונה בעת הזו ליד בית דודו, אבו מוראד, כאשר ישנו תקר בגלגל הקדמי-ימני, ואין הוא יודע מי הביאו לשם.

בהמשך חקירתו מאשר המשיב כי המרחק בין בית דודו אבו מוראד לביתו הינו 170-200 מטרים. מר דענא, בעליו של הרכב מסר בעימות שנערך בינו לבין המשיב, כי מדובר במרחק של 30 מטרים ושמדובר בבתים הצמודים זה לזה.

ב. המשיב מאשר בחקירתו כי בבוקר היום הנזכר לעיל (היום בו נחקר לראשונה, ה- 6/4/14) שלח ממכשיר הנייד שלו הודעות טקסט לבעליו של הרכב, אך טוען כי התבלבל ובמקום לשלוח אותם לאדם אחר, טעה ושלחם לבעליו של הרכב, מר מחמד דענא.

תוכן ההודעות כפי שעולה מזכ"ד שערך השוטר רביע שאהין בתרגום של מר שאהין:

"לא יודעים איפה הרכב בסדר" והשניה, "אסביר כי הוא רוצה להעביר אותי למסקוביה".

ג. משנשאל המשיב, "האם אחד מהאחים שלך נהג ברכב ביום חמישי האחרון?" הוא משיב: "אף אחד. הם היו בעבודה כל היום." - המשיב אינו טוען כי הרכב לא היה כשיר לנהיגה אלא שאחיו לא נהגו בו.

ד. בעליו של הרכב העיד כי העביר את הרכב לתיקון למשיב כשאינו במצב נסיעה, אך בדוח עימות בינו לבין המשיב טען כי יום לפני האירוע העביר למשיב את החלק הנדרש לתיקון ההילוכים ואפשרי שהרכב היה במצב של נסיעה.

ה. בדוח פעולה שערך ביום 3/4/14 השוטר מר רמי סימן טוב מתאר את השתלשלות האירוע, כאשר בחלק מהמרדף היה המרחק בינו לבין הרכב הנמלט, 3-4 מטרים (אך מאחוריו - א.ח) ומציין: **"יש לציין שהנהג היה עם שיער שחור קוצים עומדים מבנה פנים צבע שחום וחולצה לבנה עם ז'קט שחור"**. בהמשך מציין כי פגש את בעליו של הרכב בתחנת המשטרה ואף לו היו "קוצים" בשיער, לבש זקט שחור וחולצה אפורה ומבנה גופו מלא אך **"לא ניתן לזהות האם זה הבחור שנהג ברכב"**.

ו. בדוח פעולה שערך אותו שוטר, מר סימן טוב שלושה ימים לאחר מכן, ביום 6/4/14 רושם השוטר כי בהגיעו למשמרת צהריים נכנס למשרד בו נחקר המשיב וזיהה אותו כמי שנהג ברכב בעת האירוע. באותו דוח מציין מר סימן טוב: **"יש לציין שהנהג שהוא בעל הרכב ששמו מוחמד דענא הוא מבנה גוף שמן ופנים שמנות ולכן לא זיהיתי אותו יום חמישי (3.4.14 - א.ח), הבחור שהיה במשרד בוודאות אני מזהה אותו כנהג ברכב, שמו מוחמד געברי"**.

בדוח פעולה שערכה השוטרת נטלי בן ארוש מציינת השוטרת מרחק בן מטר-שניים בינה לבין הרכב הנמלט, ומתארת את הנהג באופן הבא: **"נראה צעיר כבן 20-25, קוצים בצבע שחור ושחום"**.

לגבי תיאור חזות המשיב יצוין כי בחקירתו במשטרה, תיאר מר דענא, בעליו של הרכב, את המשיב באופן הבא:

"כבן 20-25 שנה. בחור רזה גבוה. שחרחר, שיער שחור לפעמים הוא מוריד ולפעמים מרים ומשאיר קדימה עם ג'ל".

ח. בעליו של הרכב מר אחמד דענה מסר בחקירתו מיום 3/4/14 כי בערב שלפני האירוע, ביקר בבית המשיב וראה את הרכב חונה בחנייתו וכי בשעה 09:00, מספר שעות לפני האירוע הנטען התקשר אליו המשיב ושאל אותו אם לתקן את הרכב כולו, או רק היכן שקיימות פגיעות.

ט. מר דענא בעליו של הרכב מסר בחקירתו במשטרה ביום 6/4/14 כי המשיב סיפר לו שהרכב נגנב ונמצא בסוואחרה והמשטרה נכנסה לרכב ונטלה ממנו טביעות אצבעות, אך הוא לא אמר לו מי גנב את הרכב והוסיף: **"הוא שקרן בטוח שהוא נהג ברכב. הוא עושה בעיות למשפחה שלו"**.

י. בחקירתו מיום 6/4/14 אישר מד דענא כי המשיב שאל אותו מה מסר למשטרה.

יא. מר דענא מסר בחקירתו במשטרה ביום 6/4/14 כי ראה את המשיב נוהג בכלי רכב שונים וכי ביום 2/4/14 ראה אותו נוהג ברכבו (של דענא עצמו) בשכונת עין אלזזה.

יב. מר דענא מסר בחקירתו מיום 6/4/14 כי מערכת ההתנעה ברכב שלמה וכי המפתח נמצא אצל המשיב.

ד. דיון:

השאלה שעלינו לשאול היא, האם קיימות בפנינו ראיות לכאורה, והאם די בראיות אשר הובאו בפני ביהמ"ש, באם תוכנה במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמת המשיב מעבר לספק סביר (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148 (1996)).

הכלל הוא, כי בשלב המעצר לא יתן בית המשפט דעתו למשקלן של הראיות לכאורה ולמהימנות העדים, וכל שעליו לבחון באותו שלב הוא את הפוטנציאל ההוכחתי של הראיות לכאורה ואת סיכויי ההרשעה שהן מקימות (ראה: בש"פ 1438/07 **אסולין נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 4.3.2007); בש"פ 3673/08 **גילקרוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (טרם פורסם, 25.5.2008); בש"פ 2361/09 **מצארווה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 5.5.2009); בש"פ 3742/08 **עובייד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 20/5/08).

אם יימצא כי קיימות ראיות לכאורה, תיבדק שאלת מסוכנותו של המשיב, והצורך בהמשך מעצרו.

ה. קיומן של ראיות לכאורה

לאחר שעיינתי בחומר הראיות, באתי לכלל מסקנה, כי בתיק קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המתוארים בכתב האישום.

סעיף 27 ב (א) לפקודת התעבורה קובע כדלקמן:

עמוד 4

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה..."

זולת אם הוכיח מי נהג ברכב ... או אם הוכיח למי מסר החזקה ברכב."

(ב). "הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן א על המחזיק".

לענייננו יש לקבוע כי לפחות ברמה הלכאורית הרים בעל הרכב את הנטל להוכיח כי המשיב היה המחזיק ברכב בעת ביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום. הנטל להוכיח מי נהג ברכב בעת ביצוע העבירות יעבור איפא ויחול על המשיב.

המשיב אינו מציג ראיות אף לא ברמה הלכאורית ואשר מהן עולה כי לא הוא היה הנהג בעת ביצוע העבירות המתוארות.

משכך יש לקבוע, ושוב ברמה הלכאורית, כי על פי חזקת הבעלות המופיעה בסעיף 27 ב, המשיב שבפנינו הוא הנהג ברכב.

הראיות הקיימות בתיק, למרות שאין בהם זיהוי ישיר או מוחלט של המשיב, מסבכות עוד את המשיב ועולות כדי עצמן, אף ללא היזקקות לחזקת הבעלות, לראיות לכאורה המלמדות כי המשיב היה הנהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

קיימות ראיות הקושרות כאמור את המשיב לנהיגה וביניהן עדותו של המשיב כי החזיק את הרכב ברשותו בסמוך לביצוע העבירה, העובדה שהרכב נמצא לאחר האירוע סמוך למקום מגוריו, העדר סימני פריצה, עדותו של בעליו של הרכב כי שעתים לפני האירוע התקשר אליו המשיב לשאול אותו שאלות בקשר לתיקון הרכב, המסרונים שנשלחו אליו מהמשיב והזיהוי ע"י השוטרים (למרות הבעיות העולות מאופן הזיהוי), מספיקים בשלב זה של ההליך.

ער אני לטענת המשיב כי ביום האירוע בשעה 13:00 ביקר בקופת החולים בסילוואן, שנמצא סמוך למקום התרחשות האירוע, אך נתון זה אינו שומט את הקרקע מתחת לטענה כי שעתים קודם לכן ביצע את העבירה.

זאת ועוד, גם לו היינו קובעים כי מדובר בראיות נסיבתיות בלבד תוך התעלמות מחזקת הבעלות, הלכה היא כי אין מניעה להורות על מעצר נאשם עד תום ההליכים גם כאשר בראיות נסיבתיות עסקינן, כאשר אותן ראיות יוצרות מסכת ראייתית היכולה לבסס הרשעה (ראה: בש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל, בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל)

לפיכך, יש לקבוע כי בתיק החקירה קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב להוכחת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

1. עילת מעצר וחלופת מעצר

עילת המעצר במקרה שבפני נגזרת ממסוכנותו של המשיב כפי שהיא נלמדת מנסיבות ביצוע העבירה ומעברו הפלילי והתעבורתי של המשיב. עובדות האירוע המיוחסות למשיב חמורות בהיקפן ואין צורך להכביר במילים בענין זה.

המשיב נדון לפני זמן קצר בבית משפט זה בגין עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה כלל, נהיגה תחת השפעת סמים והימלטות משוטרים, בגינם נשפט המשיב ל-24 חודשי פסילה, מאסר בפועל לחודש ומאסר מותנה ל-3 חודשים למשך 3 שנים היה ויעבור על הוראות סעיף 10 א ו/או סעיף 67 לפקודת התעבורה.

קיומו של מאסר מותנה לא מנע מן המשיב לשוב ולבצע מעשים דומים זמן קצר לאחר גזירת דינו, דבר המלמד על יחסו האדיש כלפי שמירת החוק והעדר מוראו מהדין.

למרות אמור לעיל, ונוכח גילו הצעיר של המשיב ראיתי מקום לבדוק האם קיימת חלופת מעצר, אשר יש בה כדי לקיים אחר מטרת המעצר ולאין מסוכנותו של המשיב ולפיכך, מורה על מעצרו של המשיב עד החלטה אחרת והמצאת תסקיר מעצר בעניינו.

ניתנה היום, 13 אפריל 2014, בנוכחות הצדדים.